

21 juni 1979

Zomer. Balkondeuren wijdopen. De baby huilt.

Ik heb hem op schoot genomen. Het zit onhandig, zo schuin aan tafel, zijn wiebelende hoofdje tegen me aan. Het stilt hem. Het is warm, hij heeft alleen een klein hemdje aan. Al driemaal heeft hij me, ondanks de dubbelgevouwen luier, nat geplast. Voor de vijfde keer aan de borst, waarvan driemaal binnen drie uur.

Zoon. Aldo. Twintig dagen oud. Een bijna versmorende liefde. Tegelijkertijd is hij als een logeetje waar ik me af en toe geen raad mee weet.

Hij kijkt rond, zeer wakker, geluidjes makend. Zo klein nog en ik zie hem al als een kleuter voor me. Er is veel geweest dat ik tot in detail zou willen bewaren. Van Martin Ros die met een kubieke meter hond van pluche de stad doorliep voor de baby, tot de vrouw en man van ver in de vijftig, die ik bij mijn eerste bezoek aan het consultatiebureau, half ontkleed en heftig vriend in een zijkamertje, per ongeluk betrapte.

Het is donderdagnmiddag. Ik probeer al twee weken een aflevering van *Anna Molino* te schrijven. Ik moet denken aan de regels in een eerdere aflevering:

De tweede streek betrof de arme moeder
Die ze heeft leeggezogen tot twee knopen

28 juni

Vandaag in Artis. Honderden kinderen. Je hoorde aan alle kanten ‘Juf!’ en ‘Meester!’

Hun uitroepen bij het zien van Aldo: ‘O, kijk eens, een baby’tje.’ ‘Wat een schatje.’ ‘Wat klein.’

Hij is met zijn vier weken helemaal niet klein volgens de marktkooplui op de Dappermarkt. Ze vinden dat hij ‘een echte jongen’ is. Hij kreeg een doosje eieren en een doos aardbeien. Het is opvallend hoeveel mensen in een kinderwagen willen kijken.

Zeven keer per dag ben ik een uur of langer met hem bezig. Er is veel bezoek met veel cadeaus en onderwijl pieker ik over L en denk na over hoe ik verder moet met het gedicht voor de VPRO. Desondanks zit ik met het gevoel dat ik nauwelijks iets heb gedaan.

Soms ben ik met de baby zo gelukkig, en dan steekt de pijn om L er weer dwars doorheen.

Twee uur ben ik voor hem op zoek geweest naar een dia. Zijn bureau is een chaos. De bon van het restaurant waar hij zogenaamd in zijn eentje had gegeten, ligt verscheurd tussen allerlei rommel.

Die ellendige C, die spons die maar tussen ons in blijft staan. Wanneer houdt dat valse spel van ze eens op. Ik was niet voor niets aangedaan toen ik Poe’s *The Black Cat* herlas om er een stukje over te schrijven voor *Avenue*, herkenbaar als het in wreedheid veranderende karakter van de hoofdpersoon is.

Ik wil niet meer over L lullen tegen anderen, heb dat te veel gedaan. Aan de telefoon kan ik zitten janken om niet veel later met droge ogen naast L op straat te lopen.

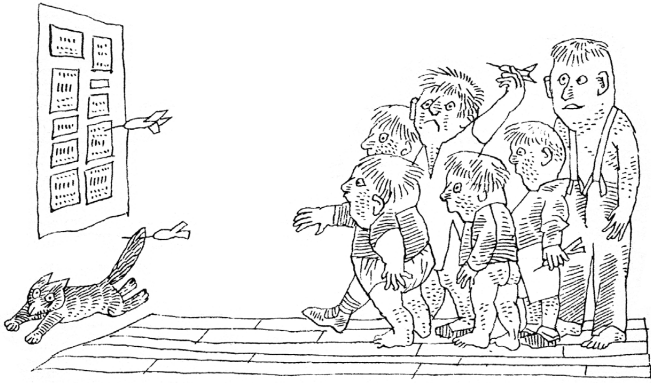
Een bijzonder kind

Er moest een naam gevonden voor het meisje.
De broertjes riepen door elkander heen
Namen als Wimpie, Fransje, Jopie, Gijsje.
Lachend schudde hun moeder telkens neen.

Ten slotte koos toen elk een serieuze,
Maar pijn en moeite kostte dit niet, want
Het pijltje dat ze wierpen deed de keuze
Uit die dag doodsberichten in de krant.

Het werd: Anna Paulina Antoinette,
Voorwaar, drie namen zonder iets rebels;
Evenmin als Constance en Henriette
En tot besluit een kort eenvoudig: Els.

Speelde het toeval bij die rits van namen
Of deed een zonsverduistering zich gelden?
Het zestal voorletters vormde tezamen
Een woord dat weinig goeds voorspelde.

De ambtenaar der burgerlijke stand,
Een levend lijk dat schreef in schone krullen,
Zag er zijn bleke, perkamenten hand
Sierlijk apache in 't register vullen.

De kleine Anna was nogal bemind.
Wat zeg ik? Vreselijk werd ze aanbeden!
Eenieder was bekoord door 't mooie kind
En daardoor blind voor haar kwaadaardigheden.

Wie zou dan ook verwachten dat een wezen
Zo blank en teer van huid, zo vrolijk kraaiend,
Met ogen waarin onschuld stond te lezen,
Met handjes lief en dartel naar je graaiend...

Wie had verwacht dat daar een mormel lag
En dat dat kleine, fraaie hoofd van binnen
Nu al aan malle, rare streken dacht
En pure slechtheden wist te verzinnen?

Zo had vader Molino bij 't verschonon
Per ongeluk een speld te diep gestoken;
Een snerpende serie hoge tonen
Heeft hem tot straf een trommelvlies gebroken.

De tweede streek betraf de arme moeder
Die ze heeft leeggezogen tot twee knopen.
't Moet met zo'n heksje, toehoorder, zo'n loeder,
Niet best, waarschijnlijk zelfs heel slecht, aflopen.

13 juli

L had geen zin zijn moeder voor haar verjaardag te bellen. Als ze er tegen mij iets over zou opmerken, moest ik haar maar zeggen dat we die dag in Zeeland waren.

De tekst van Arion wil niet goed tot me doordringen. De kleine kwam vannacht om halftwee, daarna om halfvier, zeven uur, halfelf. En dan hoor of lees je dat hij al van de nachtvoeding af had moeten zijn. Er waren ook nog muggen die me wakker hielden: in het donker zoeken naar de stekker die in het stopcontact moet, tasten naar dat stopcontact, het licht gaat aan en de muggen zijn spoorloos. Wel te zien is de spin die zich aan de rand van het multiplex plafond verbergt en tevoorschijn schiet wanneer een nietig, springerig insectje in zijn web dreigt te raken.

Ik dacht weer aan al het bittere dat is gebeurd en ineens schoot door me heen: ik ga hier een paar maanden wonen en aan de roman werken. Even voelde ik me licht, tot ik bedacht dat dat niet kan, omdat A dan haast geen mensen zal zien.

Tussen twee en drie, had L met me afgesproken, zou ik bellen. Tot halfdrie was ik met het kindje bezig. Het regende. Ik was vergeten het dekje van de kinderwagen mee te nemen. Zenuwachtig reed ik naar het dorp om te bellen. L nam thuis niet aan. Op het lab was hij niet. Rob, zijn collega, zei dat hij naar het strand was. Wat een rotstreek. Ik hoef niet te raden waar hij uithangt. Hij gaat nooit naar het strand. En mocht hij wel naar het strand zijn, dan met die fruitboom die, aan haar gezicht te zien, duidelijk van onderaf gebruikt is, alsof ze altijd op haar rug ligt. Wel een positie die haar past.

Geen gehoor. Niet thuis. Niet op het lab. Ma almaar in gesprek. Wat te doen? Hier blijven? Naar ma in Den Haag gaan? Toch hier blijven omdat het niet lang kan duren of ik zal er sowieso alleen voor staan?

Hoor ik een auto, dan denk ik: Hij verrast me, hij komt met de taxi van het station.

Waarom wil de wens sterker zijn dan de werkelijkheid. Hoeveel erger laat ik me in de maling nemen en met me sollen dan ik zien wil. Hoeveel stommer ben ik dan ik denk te zijn. Hoeveel eerder had ik hem al niet moeten opgeven.

Ik sta op het punt om te vertrekken, wacht tot A wakker wordt, voed hem en dan rijden we weg. Houd het hier niet langer uit. De ene sigaar na de andere sigaar helpt niet. Resoluut was ik als vanzelf al begonnen met inpakken. De was, kletsnat van de regen, in een plastic tas. Pruimen, brood, kaas, eieren mee. Aardappelen laat ik hier. Ik voorvoelde dat de groenteman eraan kwam, hij reed een paar minuten later inderdaad voor en omdat ik het sneu vond, kocht ik alsnog sinaasappels, komkommer, een bosje bloemen. Envelop met twee gulden in de bus gedaan voor de krantenman. Zal in Den Haag bellen dat ik niet naar huis kom. A.s. vrijdag zijn we twaalfenhalf jaar getrouwd. Afgelopen. Finito.

Kom m'n kleintje, we zullen hier monter vertrekken. Dag natte sinaasappels, rozen in de tuin, tientallen peuken.

In Den Haag voelde ik me opgelucht. Beschermd. L was verbaasd aan de telefoon, zei dat hij naar de burens in Driewegen had gebeld om te zeggen dat hij zondag zou komen. Hij klonk in de war, waardoor ik het ook raakte. Ma waar-

schuwde dat ik bij het minste of geringste aan alle rottigheid terug zou denken zolang ik bij hem bleef.

17 juli

Halfelf 's avonds. Vanaf vanmorgen halfelf aan één stuk met Aldo aan het rennen. Vannacht huilde hij zo erbarmelijk dat ik hem om vijf uur in bad deed en van alles probeerde om zijn krampen te verlichten. L slaapt met oordopjes in.

Vanmiddag in het Slotervaart was A fantastisch, ging bij vroedvrouwen en verpleegsters op de arm. Ik kreeg onder-tussen een spiraaltje ingebracht. Grote lamp erop. Het aan-tippen met jodium. Ik moest denken aan de abortus, die zo pijnlijk was, maar dit was gelukkig snel voorbij. Het is wat: vrouw zijn, met die inwendige organen waar ik liever geen weet van heb, maar die van alles uithalen.

Ma ging mee naar Zeeland. L kwam. Hij was aardig, toon-de interesse, babbelde alsof er niks aan de hand was, sloeg zijn arm om me heen.

Toen ik even alleen met ma was zei ze aarzelend: 'Ach, laat het zo.'

Augustus

Een paar dagen voor L naar Frankrijk vertrok om te wan-delen, zei hij dat hij erover dacht in Z. Frankrijk te gaan wonen. Hij zou daar dan landbouwer zijn en ik kon er schrij-ven. Ik zei dat ik niet in zo'n vlucht geloofde. Er ontstond ruzie. Ik zei dat andere mannen die hij zelf ook kende er niet zo'n verziekte boel van maakten. Zijn collega K bijvoor-beeld, getrouwd met een aanstellerige kunsttroel, die niks anders deed dan kletsboek uitslaan en K dwarszitten, dié man bleef zijn vrouw zelfs trouw.

‘Die man had jij aan mij ook,’ zei hij. ‘Bovendien heb jij roem.’

O jee. Roem die niet gegund is? Roem die jaloers maakt? Wat nou ‘roem’. Die hele zogenaamde roem kan me gestolen worden, ik wil een leven zonder al die sores. Wat hij daar zei sloot wel aardig aan bij wat ik vorige week te horen kreeg over de fruitboom: ‘Ik geil op haar, omdat ze minder is.’ Een opmerking om zowat medelijden met het loeder te krijgen.

Ik zei dat hij haar maar flink moest blijven neuken tot hij was afgeknapt, maar dat ik dan al weg was.

Vrijwel iedereen om me heen klaagt. Zoveel onvrede, vooral over verstoorde relaties, en meestal heeft dat van doen met seks. Foute seks, overspelige seks, vrije seks, geen seks, vervelde seks, niets blijkt ideaal, althans niet op den duur. Je kan maar beter op jezelf wonen.

Op het ogenblik zal L in de Provence of de Cevennen zijn. Ik bracht hem naar het station. We keken naar de vertrektijden. Zijn trein naar Parijs bleek om 7.50 te gaan en het was 7.50. Hij rende weg. Ik zag hem een trap af en een andere op rennen, stond een tijdje stil met de kinderwagen, liep toen tegen de meute in die naar het werk ging. Bij thuiskomst zag ik dat hij zijn Spaanse veldfles had vergeten die hij in de dagen ervoor had ontsmet, gevuld, ontsmet, gevuld.

Woorden in mijn hoofd vormen en vervormen, ik kan er soms niet mee ophouden. Een jongetje vroeg me waar bus 29 stopt. Ik zei dat ik geen idee had en dat was op dat moment ook zo, hoewel die bus voor mijn deur stopt en ik er al jaren gebruik van maak, god betere het.

Ook het huis raakt in verval. Een van de katten is buiten de bak gaan piesen. Het finer van het onderste gedeelte van